

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ
СКАЗАНИЯ ЗА ЛЕДЕНАТА
ПЛАНИНА

chitanka.info

Казвам се Алтиарин и съм дете на мрака — от расата, която човечите наричат черни елфи. Роден съм в Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия, под черните кули на Храма, посветен на Рамкар-Дамн, нашия бог; тези кули се издигат толкова високо, че върховете им се губят дори от нашия, виждащ надалеч взор. По произход съм това, което хората наричат Лорд на Мрака — син на една от благородническите фамилии на нашата древна и могъща раса — и съм възпитан като такъв; владеея четмото и писмото както на моите събратя, така и на нашите презрени светли братовчеди, макар и да не зная езика на хората — едnodневките, живеещи между нашите две държави, оградени от Мрулл'аббан, Планината на Ледените Хребети, от едната страна, и Древния лес на Прамайката от другата. Отгледан съм в традициите на нашия народ — традиции, които с времето намразих. Струва ми се, че през безкрайните векове на трупане на мъдрост, знания и могъщество сякаш сме изгубили онази първична същност, която прави едно общество жизнено и необходимо. Задушени в примката на традициите и правилата, ние живеем като роби, с изключение на онези, които (къде задкулисно, къде все по-открито) дърпат конците на нашата политика — жреците на Рамкар-Дамн, могъщият бог на черните елфи и покровител на войната; онзи, който ражда, за да убива. През десетилетията, в които израснах в Иррхас-Аббат, аз се научих да мразя своя град и неговите странни удоволствия, своята религия и всички онези правила, които ни обричаха на уродливо вековно полусъществуване.

Ала най-много от всичко мразех начина, по който се отнасяме с нашите жени. Когато бях млад, не разсъждавах така. Тогава за мен те бяха женски, самки; създания, които съществуват, за да ни забавляват, да задоволяват нагона ни и да продължават рода ни, като раждат нови играчки или пък воители. Затова ходех без свян в Купола на Насладата и всеки път лягах с различна, като не обръщах внимание на пискливия кикот на пазачите евнуси и не се интересувах от чувствата, които тези момичета изпитваха. Честно казано, не мислех, че има и защо: факт е, че аз не бях — и не съм — неприятен физически, та предполагам, че те също са изпитвали удоволствие от моите посещения, а освен това възпитанието им бе такова, че намираха своята роля за напълно в реда на нещата.

Така се чувствах, докато не се появи Лертиена — перлата на Купола, красавицата, която плени сърцето ми. Като всеки представител на нашия народ, нейната кожа бе бяла като мрамор, а косите ѝ бяха черни, ала нещо в чертите ѝ я правеше да се извисява много над останалите. Когато я съзрях, сърцето ми трепна и оттогава винаги ходех само при нея, а на евнусите наредих да въздържат другите посетители от срещи с Лертиена, освен ако не искат да се запознаят с рапирата ми. След тръпката на физическите удоволствия често се отдавахме на все по-дълги разговори и скоро тази жена стана моят най-добър приятел — пред нея споделях всичките си копнежи, кроежи и тревоги, отегчението си от магията и упоритото си нежелание да я изуча, както и умората си от глупостта на моите събратя, които непрекъснато умуваха как да заобиколят кралството на многобройните хора и да нападнат светлите ни братовчеди.

Тъй изкарах двадесет хубави години. За един човек това е кажиречи една трета от живота му, ала за елф е като един хубав, мимолетен сезон. Всичко свърши така рязко, както и започна — една нощ моята Лертиена бе пожелана от жрец на Рамкар-Дамн; жрец, на когото отказала услугите си и го посрамила, когато той се опитал да я вземе със сила. Бях я научил тайно на някои от моите воински умения и щом тя приключила с жреца, той не бил в състояние да си тръгне сам, та трябвало да го извеждат на носилка.

Ала жреците са отмъстителна гилдия, а отмъщението им за това унижение беше страшно. Те призоваха демон от бездната, който да погълне душата ѝ, а срещу такъв противник дори моята Лерти нямаше никакъв, никакъв шанс.

По онова време бях на мисия по море — нападахме Брулените брегове, местата, където живееха лукавите и хитри джуджета. Мисията не мина добре, защото, макар и да се върнахме с прескъпи съкровища, мнозина от моите воини погинаха, а за нашия народ всеки елф е скъп. Ето защо се чувствах мрачен и угнетен и няхах търпение да споделя тревогата си с Лертиена.

Ала когато се върнах, тя вече беше мъртва, погубена от алчните и отмъстителни жреци. О, колко силен бе гневът ми тогава! Намерих Дум'йас, злополучния насилник, както и Камрасин, мръсникът, който се занимаваше с призоваване на демони, и ги погубих, като нито техните воини, нито чудовищните им пазачи от отвъдното, нито

собствените им жалки заклинания можаха да ги спасят. Обаче след тая моя постъпка кралят ме обяви за отстъпник и ме прогони от Града на Странните Удоволствия, а жреците на Рамкар-Дамн ломотеха проклятия за това как неговият гняв ще ме застигне. Предполагам, че проклятията им не са отишли на вятъра, иначе едва ли щях да лежа тук, пронизван от студения вятър, който от векове наред вледеняваше десетките хребети на Мруул'аббан. Участта, която ме сполетя, бе злощастна, но очаквана. Една от причините хората да живеят в относително спокойствие у нас беше, че за нашия изтънчен народ е предизвикателство да прекоси коварната планина, усукана от криволичещи пътеки. За разлика от нашите светли братовчеди, ние сме народ, който изключително много разчита на цивилизацията и магията и досегът с природата често е фатален за нас, макар че ако трябва да бъда честен към себе си и своите събратя, едва ли някой и от светлите би прекосил с лекота тази ужасна планина, пред чиито височини дори черните кули на нашия бог приличат на клечки за зъби. Въпреки всичко аз се справях добре, макар слабото ми тяло да бе пронизвано от студа при все плътното, топло черно наметало, с което го бях увил. Обаче бях ловък воин, кален в редица преходи, затова успях да се изкачвам и по най-стръмните и заледени пътеки, а създанията, които обитаваха тези планини — гноми, коболди и гоблини — се досещаха какъв съм и не ме закачаха. Така почти бях прекосил планината на безопасно разстояние от тъмния град, в който бях израсъл, когато попаднах на Йети.

Йети са създания, които са загадка дори за нашите уж премъдри и многознайни жреци. Някога бях чел едно древно съчинение в кралската библиотека, според което всички разумни раси по континента Тарр, който населявахме, бяха произлезли от един и същи животински вид, изгубен в мрака на изминалите векове. Ала докато хората, елфите и джуджетата избрали да се развият по пътя на разума и магията, Йети останали на животинско ниво, като развили само колосална сила и невероятна свирепост, благодарение на които да могат да оцелеят в обитаваните от тях непристъпни ледени върхари. Не мога да кажа дали това бе вярно, но е факт, че бях напълно изненадан, когато свирепото и грозно създание изскочи от преспите сред взрив от сняг. То бе високо поне четири метра и бе покрито с гъста бяла козина, а муцуната му потресе със своята свирепост дори

черен елф като мен, израснал сред жестокостите на Иррхас-Аббат. Ръцете му бяха мускулести и по-дълги от краката, а възлестите му дебели пръсти завършваха със закривени черни нокти, по-широки от моята рапира и по-дълги от моя кинжал. Битката помежду ни беше тъй дълга, че някой от бардовете на краля би написал цяла балада за нея, която несъмнено щеше да достави удоволствие с кървавите си подробности на благородниците — за разлика от нашите светли братовчеди и човечите, ние обсипваме историите си с многобройни детайли за това колко и какви точно рани нанасяме на враговете си. А рани в моята битка имаше много. Спаси ме само фактът, че дългата ми рапира и острият ми кинжал са изковани от магьосник, и то от звезден метал, извлечен от метеорит, който рухна в залива до нашия град. Жреците ни го извлякоха с магия и направиха от него непобедими оръжия, които дариха на най-важните благородници, а моят баща го завеща на мен. Този метал бе тъй здрав, че успя да прониже гъстата козина и дебелия слой кожа на страховитото същество от планините, ала за да успея да направя това, се изложих на прекомерна близост до неговите чудовищни нокти и те на няколко пъти разкъсаха плътта ми, забивайки се дълбоко в моето леко, стегнато тяло. Затова, макар и накрая да убих Йети, в сърцето ми нямаше радост, тъй като усещах как животът ме напуска — усещах стомаха си като топка пламък и осъзнах, че ноктите на изчадието вероятно са разкъсали вътрешностите ми. Гърдите ми пък сякаш свиреха и от скромните си познания по анатомия се досетих, че са засегнати белите ми дробове.

Ето защо сега стоях облегнат на една черна скала, издигаща се подигравателно по голия хълм, в чието подножие бе посеченото от мен Йети. Оръжията ми бяха още в ръцете, ала няха никакви сили да ги вдигна, дори някой да дойдеше наблизко. Дългата ми черна коса бе започнала да се заскрежава, а по острата ми брадичка капеше кръв от устата ми. Стана ми много студено, а после ме обхвана странна топлина. Усещах как животът ме напуска. Зачудих се дали жреците са прави и Рамкар-Дамн ще ме изпрати в пъкъл, при ужасния Кракен, в чиито пипала страдат грешниците, обидили боговете, или пък моите воински подвизи ще натежат на везните на боговете и ще бъда изпратен в Чудноомайните поля, чиито удоволствия надхвърлят дори откритото в нашия величествен град.

В тоя момент чух гласове. Като в просъница видях как към мен се приближават мъж и жена и по телосложението познах, че са човеци, тъй като бяха по-едри от моя вид — особено мъжът, чието лице бе обрасло със страшна черна брада; нещо, което бе невъзможно да се появи на лицето на елф. Мъжът изглеждаше гневен и свали секирата от рамото си, вероятно за да ме довърши. Опитах се да вдигна оръжията си, но можах само да изпъшкам, при което от устата ми се пророни още кръв. Жената вдигна ръка и започна да говори нещо умолително на мъжа. Не разбрах какво е това, тъй като, както казах, езикът на човечите ми е непознат, а и да го знаех, едва ли бих бил в състояние да позная думите дори на Епоса за Миракин, нашият най-велик герой — онзи, съсякъл Кралицата на Светлите Елфи в древните времена, когато Рамкар-Дамн лично бе обитавал континента Тарр и се бе опитал да го завладее, изковавайки корона от звезден метал, в която вложил тленната си сила.

Двамата човеци повишиха гласове, ала аз не можах да изслушам спора им. Ненадейно ме налегна страшна умора и над очите ми се спусна погребалното покривало на съня.

* * *

За голямо мое учудване след известно време се свестих и установих, че не съм в Дул-Кирилла — залата, в която боговете произнасят своите присъди. Над мен не стояха Сталкерите на Мрака, древните служители на Рамкар-Дамн, които някога бяха управлявали нашия народ, преди Далкул, проклетият герой на джуджетата, да унищожи звездната корона. Според поверията днес те съдели воините на черните елфи във величествена зала от абанос и обсидиан. Ала аз не бях в такава зала. На първо време можех да кажа, че съм в нещо като колиба от здраво дърво, разположен на меко и удобно легло. Някой бе превързал раните ми и усещах аромата на различни лековити билки, които и нашите жреци използваха, макар и култивирани, докато тези най-вероятно бяха диви. Беше ми топло и приятно, което навярно се дължеше на огъня, напален в една масивна желязна печка, както и на плътната завивка, с която ме бяха наметнали.

Понечих да стана, ала щом го направих, отново усетих болки да пронизват цялото ми тяло, ето защо простенах и отново се отпуснах. Над мен се появи фигурата на жена и аз предположих, че тя е същата като онази, която бе убедила брадваря да не отнеме живота ми на онзи леден хребет. Ала щом тя застана над мен и съумях да видя лицето ѝ добре, устата ми зяпна.

Тази жена очевидно бе човек, тъй като кожата ѝ не беше тъй бледа като моята, ушите ѝ не бяха заострени, а веждите ѝ не се спускаха извити над очите, но въпреки това приликите с моята Лертиена бяха невероятни. Същата гъста, черна коса, в която ти идеше да се заровиш, същите сочни, плътни устни... и това, което бе най-особено и странно — същият умен, разбиращ поглед, който сякаш те предразполагаше да се довериш на личността пред теб.

— Коя си ти? — успях само да промълвя, ала жената поклати глава и започна да ми говори нещо на нейния си неразбираем език. Аз отново понечих да стана, при все болките, ала тя сложи ръка на гърдите ми и ме побутна назад. Толкова бях отслабнал от битката си с Йети, че няхах друг избор, освен да се подчиня — тя ме надви така, както човек би надвил домашна котка.

Жената се отдалечи от мен и аз я проследих с поглед. Тя отиде до голямата желязна печка, откъдето донесе дървена купа с нещо, което миришеше вкусно. Това ми се стори странно, тъй като в Града на Странните Удоволствия ние, черните елфи, ядохме само най-отбрани и фини храни — раци и омари, съомги, октоподи и калмари, миди. За нас зеленчуковата диета на светлите ни събратя и грубите ястия на хората ни се виждаха селски и просташки. Ала въпреки това устата ми се напълни със слюнка при аромата на топлата супа. За трети път понечих да стана и да взема храната, но този път главата ми се замая и бях принуден отново да се отпусна назад. Странната жена приседна до мен и започна да ми подава лъжица след лъжица със супа, която преглъщах трудно, макар и с апетит. Накрая усетих как в тялото ми се разлива приятна топлина. Искях да ѝ благодаря, обаче в нашия език нямаше такава дума... а и да имаше, тя нямаше да я разбере. Унесен в тези мисли, не усетих кога заспах отново.

* * *

По-късно се събудих отново. Наоколо бе по-тъмно, а огънят от печката хвърляше по-силни отблясъци, поради което разсъдих, че е станало вечер. Чувах се шумове от прибори. Понечих да повдигна глава и този път успях да го направя. Моята спасителка стоеше на масата, а срещу нея се бе разположил брадатият мъж. Той забеляза движението ми и се намръщи свирепо, след което промърмори нещо под носа си. Жената му се скара и пристъпи към мен, отново с порция супа в ръце. Този път успях да си я взема сам и я изядох със собствени усилия, макар че това сериозно ме измори. Не ми се спеше обаче, затова останах отпуснат на леглото. Брадатият промърмори нещо отстрани и продължи да се храни на масата.

Младата жена седна на леглото до мен и се посочи с пръст.

— Лерта — каза тя.

Изтръпнах. Как бе възможно тази жена да има име, което толкова напомня това на някогашната ми любима, и в същото време да прилича тъй силно на нея? Тоя въпрос ме изпълни с невъобразимо любопитство.

Докато се чудех, тя ме посочи с пръст и аз се досетих, че най-вероятно иска да узнае и моето име.

— Алтиарин — изрекох бавно аз.

Тя се усмихна и повтори името ми няколко пъти. Брадатият изсумтя. Сетне продължи да ми говори нещо на своя неразбираем език, след което докосна челото ми с пръсти и прошепна няколко думи. Изтръпнах, когато усетих как по тялото ми протича магия, но после се успокоих — познах, че тя е лековита. Усетих как се изпълвам със сили, макар все още да бях твърде далеч от нормалното си физическо състояние. Досетих се обаче, че вероятно именно магията на тази жена й бе позволила да ме спаси, тъй като Йети бе направил тялото ми на кървав парцал. Това, което не можех да узная обаче, беше защо младата жена го бе сторила. Не е голяма тайна, че черните елфи презираме „еднодневките“ (думата, с която обозначаваме хората) и когато ги срещнем, най-често ги избиваме безмилостно. Самите хора също не ни обичаха, ала не смееха да ни закачат, тъй като в техните митове ние сме полулегендарни създания на злото. От тяхна гледна точка сигурно бяха прави за себе си. Именно с това си обяснявах и враждебното поведение на брадатия. Щом Лерта стана да свърши някаква работа, той дойде при мен с брадвата си и потупа заканително

острието ѝ, като ми дуднеше някакви неразбираеми брътвежи, вероятно да не злоупотребявам с гостоприемството им.

Контактът с този човек ме измори и неусетно отново потънах в сън.

* * *

Следващите няколко дни протекоха в същата рутина. Направи ми впечатление обаче, че от време на време Лерта приемаше разни хора, очевидно болни, лекуваше ги и в замяна те ѝ носеха различни дарове като зеленчуци, месо, мляко. В такива моменти тя закриваше леглата в колибата, в едно от които се намирах аз, с плътна завеса, разделяща помещението на две, като преди това ме предупреждаваше с пръст на устните да си мълча. Братият човек излизаше на лов и се връщаше или с някакви убити животни, или с гъби, които после готвеше.

Във времето, в което не спяхме и нямаше посетители, Лерта започна да ме учи на езика на хората. Когато напреднахме с думите, той ми се видя по-просто устроен спрямо този на елфите. Научих как хората наричат „човек“, „елф“, „гоблин“, „демон“, „маса“, „стол“, „колиба“, „здрав“, „болен“, „рана“, как се поздравяват, разбрах, че братият човек е неин баща и се казва Крау и лека-полека проговорих техния език, макар и със странен акцент, който я караше да се смее.

Това бе странно, защото ако някой в Града на Странните Удоволствия ми се изсмееше, щях на мига да му отрежа езика. Тук обаче позволявах на тази смъртна селска жена да се забавлява с опитите ми да извъртя финия си език така, че да говоря тяхната груба и недодялана реч. Помня, че понякога бях позволявал и на Лертиена да ми се подсмива, ала това бе доста отдавна и не исках да мисля за странните прилики между двете. Не исках да разправам много за себе си, но успокоих Крау, че не съм предвестник на по-голям отряд, а изгнаник — отне ми десет минути, докато открия подходящата дума в техния речников фонд. Не уточних причините, поради които съм напуснал черните елфи, но им разказах за моя сблъсък с Йети, който силно заинтересува Крау.

— Никой никога не е сразявал Йети в бой, момче — промърмори той. — Ти си един дяволски късметлия.

Много ме досмеша, когато ме нарече момче. Вярно е, че черните, а и обикновените елфи изглеждат младолики на хората със своите елегантни черти, отличаващи се с фини нос и челюст, заострени уши, спускащи се почти под ъгъл вежди и бледа кожа, която не се сбръчкваше никога. Също тъй е вярно, че за елф аз все още бях млад мъж, ала въпреки това със своите сто и седемдесет години бях безкрайно по-стар от този човек, който вероятно беше на не повече от петдесет. Щом научи за това, Крау се намръщи още повече.

— Тогава ще ти викам дядо — отсече рязко той.

Лерта се засмя звънко на думите му и аз отново, противно на всякаква логика, се присъединих към смеха ѝ. Тя ме караше да се чувствам особено, някак жив, затова ѝ позволявах много неща, които в друга ситуация бих сметнал за недопустими — например това да си играе с лъскавите ми черни кичури. Тя имаше навика да ги навива около пръста си и аз не ѝ се сърдех, дори когато веднъж ме оскуба.

Честно казано, даже да ѝ се бях разсърдил, едва ли бях в състояние да сторя много. Тя ме уверяваше, че се възстановявам бързо и безвъзвратно, но аз не го усещах така. Отне ми много време, докато се науча отново да ставам, а бях отвикнал и да ходя. Привикването да го правя наново не беше толкова лесно, колкото исках, и помня, че първия път трябваше да се подпирам на нея, което ми се видя много унижително, макар и не неприятно. За сметка на това много се зарадвах, когато видях, че те са прибрали оръжията ми. Дори си позволих да разкажа на Лерта как са изковани, а това я впечатли много.

Изминаха още няколко седмици. Вече бях започнал да говоря нормално езика на хората, можех и да ходя и макар да не бях в най-добрата си форма, можех да излизам и даже да ловувам. През това време научих, че Лерта е лечителка и помага на болни хора, а пък те ѝ се отблагодаряват с каквото могат. Това ми се стори много странно, тъй като в моята раса никой не помагаше никому, ако нямаше някаква изгода от това, или пък ако не бе повеля на жреците на Рамкар-Дамн, чиито цели често оставаха скрити дори за благородници и черни лордове като мен. Стана ми любопитно дали тя почиташе някой бог, както правят черните елфи.

— Не, никой — отвърна ми тя и се усмихна някак тъжно.

— Дори — сбрчих вежди аз — Томан Изкупителя? — Спомените от уроците по география и история ми подсказаха, че това е

богът, когото хората най-често почитат.

— Томан е хубав бог с хубава история — поклати глава Лерта, — ала според мен тя е приказка, а хората, които го тачат днес, не са хубави.

Тя не пожела да ми разкаже повече. За нейната неприязън към религията узнах от Крау, стария ловец. Крау ми обясни, че жреците на Томан — низшите се наричаха „пастори“, а върховните „кардинали“ — забранявали магията и поради това Лерта била избягала от големите градове и живеела сама с него в колибата, където бях приютен. Тя, от своя страна, се намирала в подножието на страховитата Планина на Ледените Хребети, която зимата никога не напускаше. Там войниците нямало да я намерят.

— Но Лерта използва лековита магия! — възразих аз. — Тя не е като Камрасин — добавих по инерция.

— Като кой? — полюбопитства баща й, с когото бяхме излезли на лов.

— Няма значение — отвърнах аз. Не желях да се връщам на тази история и затова го подканих да ми покаже други тънкости от лова. Трябва да призная, че като благородник в Иррхас-Аббат аз не се грижех за прехраната си. Имаше други, по-низши елфи, чиито задължения включваха винаги да съм сит и да имам това, което искам да ям. Поради това първите ми опити в лова бяха силно разкритикувани от Крау, макар че поради нечовешката си бързина имах солиден успех в преследването на сърни, елени и дори някои птици. Брататият човек обаче каза, че съм шумен и непредпазлив и плаша другата плячка. Това ме шокира, тъй като, подобно на всички елфи, имах изключително лека стъпка. Крау обаче ме научи как да пристъпям незабелязано до животните, без да ги стряскам — нещо, което ми заприлича твърде много на изкуството на Гилдията на Убийците от моя роден град. Обаче реших да не споделям това с Крау, а просто го оставих да похвали моя вроден талант в промъкването.

Но ако ловът ми се удаде с лекота, брането на гъби бе нещо съвсем ново за мен. Крау подробно ме осведоми кои гъби стават за ядене и кои — не. В началото бърках много и той силно се гневеше, тъй като според него съвсем незначителни разлики в цвета на една гъба често очертават незабележимата граница между живота и смъртта.

— Лерта е силен лечител — присмехулно казах аз, за да го успокоя.

— Така е — съгласи се Крау, — но дори магиите ѝ няма да те спасят от другите, странични последствия от лошите гъби.

— Какви са те? — попитах аз.

— Получавах ужасна диария! — отвърна ми той и се изсмя гръмко на изражението ми.

Изглеждах го със зле прикрита враждебност. Това ми се стори голяма, груба обида. Вярно е, че тези хора ме бяха спасили, но аз все пак бях Лорд на мрака, благородник, черен елф...

Той усети, че съм се засегнал.

— Просто шега — рече. — Извинявай.

Кимнах колебливо. Най-малкото, не исках да засягам Лерта.

Крау ме научи и да стрелям с лък. Знам, знам, това ви звучи шокиращо. Клишето е, че елфът стреля с лък. Това обаче е голяма заблуда. Вярно е, че светлите ни братовчеди много обичат лъковете и често пъти нанасят катастрофални поражения на враговете си само с тези оръжия. Това е типично за тяхното селско хитроумие — те се крият из гори и храсти и стрелят от засада, подли като глигани. Черните елфи също имат стрелци. Това обаче са най-низшите от нашите воители. Един благородник не ползваше селско оръжие като лъка. В най-лошия случай имаше арбалет, а и това се считаше за проява на страхливост и лош вкус. А аз, до момента на гибелното си увлечение по Лертиена, бях считан за храбър елф с добър вкус.

Крау обаче ми показа, че лъкът е едно чудесно оръжие и дори ми направи един. В Иррхас-Аббат се считаше за голяма обида някой да ти подари лък — все едно да ти каже, че си простак или страхливец. Ала той ми го даде с такова гордо изражение, че не можах да не се зарадвам и дори му поблагодарих.

Трябва да призная, че с времето се привързах към тоя селски, грубоват човек и неговите простонародни шеги повече, отколкото към моите изискани събратья от Града на Странните Удоволствия.

Но и това бледнееше пред привързаността, която изпитвах към Лерта.

* * *

Ако навремето някой в Иррхас-Аббат ми беше казал, че ще се влюбя в смъртна жена, вероятно щях да му отрежа езика. Моите събратя не считаха хората за равностойни нам създания нито по разум, нито пък физически. Възприемахме ги като умни животни, които са опасни заради своята многочисленост; по същия начин, както някой човек би възприел глутница вълци. За светлите елфи бе известно, че някога се влюбват в смъртни жени, ала те бяха известни със своята диващина. За черен елф обаче това би било нечувано.

Докато аз не срещнах Лерта.

Не знам какво точно ме привличаше толкова в нея. Не беше само до физическата красота, макар че тя бе не просто хубава, а прекрасна. Навярно се дължеше повече на характера, нрава ѝ, който ме караше да се смея като глупак, който ме принуди да изтърпя и дори да харесам грубоватия Крау, който ме накара тайничко да се засрамя от моето минало на воин и завоевател. Възхищавах ѝ се за това как лекува и помага на свършено непознати хора; за това, че бе помогнала дори на такъв като мен.

Тя също ме харесваше. Виждах го в очите ѝ, в начина, по който се отнасяше с мен, в думите ѝ, в жестовите ѝ. Въпреки това дълго време не събрахме смелост да си го кажем. Чувствах се глупаво за това. Бях имал много жени през живота си. Бях обичал — чувство, непознато за мнозина от моите събратя. Но сега се чувствах някак недостоеен и груб да ѝ призная любовта си. Все пак накрая си казахме какво чувстваме. Случи се няколко месеца след пристигането ми. Бе сезонът, който из Тарр наричат лято. Тук той означаваше, че снегът е напуснал подножието и планината е само студена, а не ледена. Бяхме излезли навън, застанали на покрива на иначе не много високата колиба, увити в топли одежди — милата Лерта ми бе ушила дебели кожени дрехи, далеч по-подходящи за студа от моето черно облекло на Лорд на Мрака, което бе прибрала. Беше вечер и звездите бяха необикновено ясни — заедно с луната осветяваха околната природа, която бе чиста и недокосната от цивилизацията. В този момент осъзнах защо нашите светли събратя толкова много обичат дивата гора.

Лерта се бе сгушила в мен и бе отпуснала красивата си глава на рамото ми. Усещах нежното ѝ, топло тяло и леко я притиснах до себе си. Тя измърка като коте от удоволствие.

— Как е на твоя език думата „любов“? — попита тя.

Обзе ме невероятна тъга — за мен, за живота, който бях водил, за моите събратя, които при цялото си величие...

— Ние нямаме такава дума — признах натъжено.

— О! — възкликна тя и замълча.

Някъде в далечината зави вълк. От гората се обади бухал.

— Това значи ли, че никога не си обичал? — попита някак тъжно тя.

— Не! — отвърнах аз.

— Не си? — не ме разбра тя.

— Не, обичал съм. Много — отвърнах аз и спомените ме заляха неканени.

— Разкажи ми — каза Лерта.

— Не искам — отвърнах аз.

Останахме смълчани. Не биваше да мисля за Лертиена сега, не и когато Лерта бе до мен, в прегръдките ми. Но как, след като тя толкова много ми напомняше за любимата ми...

— Приличаше на теб — изрекох внезапно. — Много.

Думите изскочиха неканени от устата ми, една след друга. Лерта ме слушаше внимателно, без да ме прекъсва. Разказах й цялата ужасна история за Купола на Насладата, за жреците и тяхната неутолима, всепоглъщаща злоба... Не беше честно от моя страна. Лерта бе едно невинно дете. Нямах никакво право да й разказвам за Града на Странните Удоволствия — удоволствия, които всъщност бяха ужаси. Докато говорех, пелената от лъжи, която жреците ми бяха втълпявали от най-невръстна възраст, рухна. Това бе истината за Иррхас-Аббат. Той бе Градът на Ужаса. На Злото.

Когато завърших, от очите ми се стичаха сълзи. Това бе нещо срамно, недостойно, не и за един Лорд на Мрака.

Но аз вече не исках да съм Лорд на Мрака. Омръзнало ми бе от Странните Удоволствия.

— Съжалявам. Не биваше да ти разказвам това — въздъхнах аз накрая, установявайки, че тя ме е прегърнала като малко дете.

Никой никога не ме беше прегръщал така. Лертиена се бе отнасяла с мен като с любим, което пак бе нещо повече, отколкото някой можеше да очаква в Иррхас-Аббат.

Но никой никога не ме беше успокоявал.

Никой.

Никога.

За какво са ти тогава Странните Удоволствия, познанията над живота и смъртта, най-могъщата черна магия, тъмните откровения на Рамкар-Дамн, контролът над страховитите създания от отвъдното, кармичните удоволствия на тялото и духа, когато не можеш просто да си поплачеш?

— Трябваше — отговори спокойно тя.

— Аз те омърсих с тази история — казах аз. — Самият спомен за моя град е... анатема за теб, цвете мое.

Лерта се усмихна малко тъжно.

— Ще се изненадаш, че ние, хората, не изоставаме чак толкова.

— Какво искаш да кажеш? — сепнах се аз, ала тя вече сменяше темата.

— Знаеш ли защо те попитах за това? За думата любов?

Лицето ѝ приближи моето.

— Исках да ти кажа, че те обичам на твоя език. Но понеже вие нямате такава дума, ще го кажа на моя. Обичам те. Обичам те.

Устните ни се сляха в едно. Това бе най-сладкият миг в живота ми. Най-сладкият миг в цялата история на Тарр. Жреците можеха да вземат Странните си удоволствия и, както казваше Крау, да си ги заврат там, дето слънце не огрява.

Отлепихме се.

За миг.

— Обичам те още откакто те намерихме на онзи хребет — каза Лерта. — Под кръвта, под раните, под черното наметало, ти беше ослепително, невероятно красив. А след последните месеци знам, че си и добър човек.

Сърцето ми прескочи.

Добър човек.

Никой не ми беше казвал, че съм добър.

Храбър, силен, хитър, изкусен...

Не и добър.

Странните удоволствия.

Там, дето слънце не огрява...

Отново се целунахме. И отново, и отново.

Животът бе прекрасен.

* * *

Следващите месеци познах какво означава истинско, а не Странно удоволствие. Бях сигурен, и все още съм, че дори в Чудноомайните поля никой бог не може да ми даде тази радост, която изпитах тогава с Лерта, когато любовта ни лумна.

Крау също ни се радваше. О, в началото сумтеше, ругаше ме, караше й се, но го усещах, че вътрешно е щастлив. Предполагам, че отстрани сме изглеждали, както биха казали хората, сладки.

Сладък черен елф.

Като дървено желязо.

Един ден Крау ми рече:

— Да си жив и здрав, момко, знам, че дъщеря ми е в сигурни ръце.

Обаче аз се измъчвах от нещо, една тревога не ми даваше покой. Дълго време не исках да я споделям с Лерта, ала тя винаги, винаги разбираше, когато нещо ме мъчи. И ме притискаше, докато не си кажа.

— Аз ще живея още дълго, много дълго — накрая й признах аз, — а ти си човек.

— И те е страх, че ще стана стара и грозна, нали? — подхвърли тя.

— Не! — извиках. — Ще те обичам винаги. Всякога. Но дали ти...

— Би било трогателно ти да си все така млад и красив, когато аз ще съм надебеляла лелка — прекъсна ме Лерта. — За жалост обаче ще те разочаровам. Аз съм на седемдесет.

— Какво?! — зяпнах аз. — Но нали хората...

— Хората живеят малко, да, така е, за съжаление... — Лерта се натъжи за миг, — но аз съм магьосница, а не обикновен човек. Магията ни прави дълголетни. И дори мога да правя Крау дълголетен, макар с другите да не се получава. Може би защото той ми е баща.

Стоях зяпнал, невярващ.

Единствената ми тревога се оказа напразна.

Сега щяхме да сме заедно дълго, дълго време.

— Спокойно — чух гласа на новодошлия Крау зад мен, — аз пък съм само на сто и десет. Все още си по-дърт от мен, дядо! — и той се

засмя.

И двамата с Лерта се засмяхме с него...

Бяха хубави дни, макар че зимата се оказа люта.

Докато един ден те не дойдоха заедно с виелицата.

* * *

Това се случи в един свиреп зимен ден. Вятърът навън бе силен и навяваше сняг на парцали. Освен това студът бе дошъл внезапно, падайки след един сравнително топъл за тия места по света ден. От рязката смяна на времето Крау получи болки в кръста и гърба и макар Лерта да ги овладя със своята лековита магия, той не можеше да излиза. Затова аз реших да отида на лов сам.

Не биваше, не биваше да излизам тогава.

Ловът бе, както можеше да се очаква, много труден, тъй като повечето животни се бяха скрили и аз трябваше да се катеря нагоре по заледените чукари, изложен на немилостивите удари на вятъра. За щастие дългите месеци съвместна работа с Крау ме бяха направили поиздръжлив на планинското време и смея да кажа, че сега бях по-силен дори от златните си години като командир на армията на черните елфи. Накрая успях да намеря за плячка един муфлон — свиреп и раздразнително животно, което нападаше с наведени напред извити рога. Трябваше да внимавам много, за да не бъда погубен от тях или от чаткащите му по заскрежените камъни копита, а също така и да не падне самият звяр в някоя пропаст. В крайна сметка успях да го раздразня с рапирата си и го убих, като забих своя кинжал в сънната му артерия, след което го замъкнах към колибата. Животното бе тежко и аз бях много изморен, когато я стигнах, но още от далечината сърцето ми се сви в лошо предчувствие. Колибата бе притъмняла и в прозорците ѝ не се виждаше игривата светлина на пламъците, а носът ми не долавяше миризмата от пушека на домашното огнище. Захвърлих муфлона — сигурно койотите са ме благославяли за това — и хукнах към колибата. Когато я приближих, установих, че вратата ѝ е изкъртена и от вътрешността ѝ долитат стенания. Щом влязох вътре, кръвта ми се смрази.

Когато се замисля за това от дистанцията на времето, си давам сметка, че вероятно съм от малкото черни елфи, шокирали се от жестокости. В крайна сметка изтезанията са сред най-върховните наслади измежду Странните Удоволствия.

Ала аз вече се бях отрекъл от тези удоволствия и сърцето ми се сви, щом зърнах Крау, моя добър, сърдечен приятел, разпънат по най-варварски начин върху стената на колибата. Ръцете и краката му бяха приковани с гвоздеи за нея, а челото му бе стегнато от желязна корона от шипове, които бяха разранили лицето му. Тялото му бе покрито с множество прободни рани, ала той все още беше жив.

Крау забеляза присъствието ми, тъй като надигна клюмналата си глава и пророни:

— Те я отмъкнаха, синко. Отмъкнаха дъщеря ми.

Страх изпълни сърцето ми и го стисна като ледена ръка.

— Кой? Кой е отмъкнал? — приближих го аз, а тялото ми се обля от студена пот. Лерта, моята Лерта. Не и отново...

— Тамплиери от Санпар, столицата на нашето кралство... търсели са я, защото е магьосница... — Крау ме погледна измъчено. — Навремето те убиха жена ми, нейната майка. Сега искат нея.

И издъхна.

Светът ми се срина от тази история.

Нима религията, макар този път чужда за мен, щеше да продължи да ми отнема всички, които обичах?

Сега, след като Крау ми прошепна тези думи, всичко се изясни, включително и начинът, по който бе убит. Неговата смърт бе зловеща пародия на Колелото на Мъченията — древният инструмент, на който Сталкерите на Мрака бяха разпънали Томан Изкупителя, бога на озарението. Според легендите на хората тази саможертва освободила човеците от властта на Рамкар-Дамн, Господаря на Всемирния Мрак, и им позволила да се присъединят към светлите елфи и джуджетата в борбата с нашия народ.

Но аз нямах време да размишлявам върху митовете и легендите на хората.

Те бяха отвлекли моята Лерта.

Нямаше да им позволя да я убият, както техните събратя от Иррхас-Аббат убиха Лертиена.

Въпреки че бях уморен от битката с муфлона, тръгнах по следите им. Макар виелицата да бе засипала голяма част от тях със сняг, местността, по която бяха тръгнали бе гориста и имаше много следи от преминаването на голяма група хора — счупени клонки, стъпкани храсти, дълбоки следи в снега, който бе станал на лед и не бе позволил на вихрите да ги заличат напълно. Беше много студено, ала гневът не ми позволяваше да усетя мраза. Дъхът ми излизаше на пара от устата, а вътрешно горях.

Мръсни, проклети мръсници. Само като се сетех за горкия, беден Крау, в гърдите ми се надигаше жажда за мъст, кръвожадна ярост, която не бях изпитвал от смъртта на Лертиена насам.

Но Лерта нямаше да стане Лертиена.

Нямаше да го позволя.

Гоних изедниците три дни в гъстия лес, който отделяше цивилизованите земи от Планината. Слях неспокойно и за кратко, скрит в хралупи, където вятърът нямаше да отнеме живота ми. Моите врагове бяха на коне, ала в свирепото време те бяха по-скоро пречка, отколкото помощ. По пътя си видях избити вълци — явно прегладняла глутница, решила да опита късмета си с натрапниците. За жалост онези се бяха оказали прекалено силни. После се сетих, че вълците вероятно щяха да изядат и моята Лерта и отдадох победата на въпросните тамплиери — от малкото, което знаех за хората, това бяха рицарите на тяхната религия — като шанс да я спася.

Настигнах мръсниците в края на третия ден. Мракът започваше да се спуска и вътрешно благодарих на Рамкар-Дамн за милостта — нещо, което не бях правил от смъртта на Лертиена насам. Мракът беше моя територия, не на едnodневките.

Те бяха седем на брой, като мъкнеха Лерта на кон, пристегнатата с въжета към гърба му и наметната с груба кожа, за да не замръзне. Щом видях това, кръвта ми кипна и едвам се сдържах да не нападна веднага. Все пак обаче бях черен елф, а ние знаем и умеем да планираме атаките си.

Седмината мръсници бяха облечени в тежките доспехи, които хората толкова много обичаха. Явно се имаха за много впечатляващи с тях, макар на мен да ми приличаха на възголеми бръмбари. Петима изглеждаха редови; дотолкова, доколкото броните им бяха обикновени, макар и тежки — железни доспехи, върху които бяха наметнали и

кожени наметала. Един от тях изглеждаше техен предводител — той беше по-висок и броните му бяха кичозно отрупани със злато, сребро и скъпоценни камъни. Това ме накара да го преценя като недобре подготвен за бой човек, склонен повече към показност. Това се потвърди и от наметалото му, което не беше тъй дебело, бе снежнобяло и върху него се виждаше изографисано златно колело, вероятно религиозен символ. Проклетият глупец сигурно зъзнеше.

Обаче нямах време да разсъждавам за персоната му, тъй като вниманието ми бе привлечено от рицаря, който яздеше от дясната му страна. От време на време Скъпоценният, както започнах да го наричам мислено, се привеждаше към него и макар яростно да тръскаше глава, от което скъпият му платинен шлем дрънчеше, обикновено отстъпваше, което ме накара да се поинтересувам повече от съветника, въпреки че той бе далеч по-неугледен — с черни, грозни доспехи и най-обикновен на вид шлем, също черен, и дълъг дебел плащ, отново в черен цвят, нарушаван единствено от кървавочервено колело. Жестовите на тоя човек издаваха премереност, търпение и изключителна самоувереност, поради което го сметнах за далеч по-опасен от Скъпоценния и вероятно за фактически предводител на групата.

След време седмината спряха. Единият от рицарите отиде при Лерта и я свали — сравнително внимателно. Тя обаче бе с превръзка на устата, което ме разяри още повече. Отново с мъка потиснах импулса си да нападна веднага.

В това време рицарите се разкършваха от ездата, сваляйки шлемовете си. Избухна къса кавга между Скъпоценния, който се оказа гладко избръснат млад мъж с руса коса до раменете и нацупено изражение, сякаш бе обиден на целия свят. Той искаше да накладе голям огън, докато Черният се противеше. Когато Черният свали шлема си, усетих неприятно чувство, тъй като с ясните си очи на елф успях да го видя много добре. Това бе стар и грозен човек, със силно изпито лице, хлътнали бузи и горящи с демоничен плам очи, които сякаш бяха изсмукали плътта около себе си, тъй като този рицар имаше тежки торбички под очите. Бузите му бяха опасани от металносива брада, а устните бяха безцветни.

— Огънят привлича излишно внимание — изрече той с протяжен, лепкав глас, който ме накара да усетя известно отвращение,

макар да идеше отдалеч и дори моите елфически уши да го доловиха трудно.

— Не ме интересува! — ядно отвърна русият. — Аз съм върховен тамплиер и няма да спя на студено! Напалете огън! Арно, стига си се шушкал около вещицата!

Рицарят, който връзваше Лерта към едно дърво трепна виновно, като ритнато куче.

— Както кажеш, Фриц — отвърна Черният с такова дразнещо спокойствие, че Фриц го изгледа с неприкрита омраза. Обаче явно го беше страх от сивобрадия мъж, тъй като не каза нищо повече.

Черният извади някаква кесия и измъкна от нея хляб, който отдалече мязаше на камък. След това викна рицаря на име Арно — младеж, по-малък и от Фриц, почти момче, с много лунички на лицето и дълга червена коса. Сивобрадият му подаде къшей хляб и манерка.

— Но, велики инквизиторе — каза Арно, — този хляб е много твърд, не става за ядене...

Следващият звук, който излезе от устата му, бе стон, тъй като Черният го зашлеви през лицето със стоманената си ръкавица.

— Съчувствието към грешниците само по себе си е грях, млади ми Арно — рече сивобрадият, — особено ако е предизвикано от греховни помисли.

Лицето на Арно стана червено като косата му и макар да не бе съвсем редно, изпитах задоволство от това, че великият инквизитор го е ударил.

В това време избухна още един скандал.

— Но, господарю, дажбите няма да ни стигнат, ако ядем толкова! — говореше един от рицарите — човек с грубовата, червендалеста физиономия и малки очички — на Фриц.

— Тогава ти няма да ядеш толкова много, мазна свиньо! — кресна му русокосият, докато си заделяше някакво много тънко, червено месо, от което устата ми се напълни със слюнка. Не се бях хранил истински в дните, когато бях гонил тези мръсници.

— Е, гладни ли ще си легнем? — облиза се червендалестият, явно упорит човек.

— Да направим сделка — обади се трети, мъж с гъсти вежди и широк нос. — Съгласни сме да гладуваме, но ще ни позволиш да се забавляваме с малката.

Всички се изсмяха доволно, с изключение на сивобрадия и Арно, който зяпна, очевидно ужасен от предложението.

— В никакъв случай — отсече облеченият в черно рицар.

— Ако някой ще се забавлява, това ще съм само аз — обади се Фриц.

— Взимаш всичко хубаво — изръмжа червендалестият.

— Достатъчно — отново се обади сивобрадият. — Тази жена е вещица и е гнусна в очите на Томан, нашия Господ и Спасител, да се свети името Му, да дойде царството Му. Никой няма да я докосва.

Фриц го изглежда гневно, ала се покори, явно усетил, че великият инквизитор няма да прави повече компромиси. Той се обърна с гръб към другарите си и лакомо заяде.

— Жан-Клод, щом имаш такава енергия — продължи инквизиторът, — поеми първия пост.

— Да, о, превелики — отвърна мъжът с широкия нос, макар и да изглежда сивобрадия с невероятна злоба.

Фриц отдели много малко храна за събратята си, като за младото момче на име Арно не остана почти нищо. Малко храна си взе и инквизиторът, който беше седнал със скръстени крака и гледаше с немигащи очи в нищото.

Изпитах неприятно усещане, сякаш онзи можеше да ме види. Крадешком погледнах Лерта. Тя бе заспала, увиснала във въжетата си. Сърцето ми се сви от съчувствие.

Постепенно всички заспаха; всички без широконосия, който стоеше на поста си, и сивобрадия, който продължи да гледа нощта с немигащи очи. Проклех го безмълвно — явно мръсникът медитираше по някакъв начин. Изкуших се да стрелям по него и да отнема мерзкия му живот с един удар, но нещо ме накара да не предприема този ход. В крайна сметка се прицелих в мъжа, който бе поискал да насили моята Лерта. Припомних си Дум'йас и си дадох сметка за приликата му с този човек. Моята Лерта бе права, хората не изоставяха особено от жреците на Рамкар-Дамн.

Пуснах стрелата си, която се заби в крака на мъжа. Той изпищя от болка и се наведе, като при това движение шлемът му отзад се понадигна леко и разкри тила му. Пуснах втора стрела и той падна с хъхрене.

— Нападат ни! — високо, но спокойно оповести сивобрадият.

— Какво? — извика сънено Фриц, като погледна към инквизитора. Събратята му се занадигаха от постове си, надявайки шлемове и вадейки мечове.

— Не си глух — изръмжа му сивобрадият, а в това време аз пуснах втора стрела, като улучих един, който не бе успял да намести добре шлема си и бе разкрил гърлото си.

Бяха останали само петима.

Потресен, Фриц скочи на крака.

— Откъде стрелят? — попита той паникьосано.

— От гората — отвърна меко инквизиторът. — Не е ли очевидно?

Пуснах стрела и към него. Той се наведе сякаш случайно и тя се заби в едно невинно дърво. Сетне постави черния си шлем и се изправи като демон.

Фриц още не бе поставил своя, а се озърташе трескаво напред-назад.

— Хванете го! Убийте го! — истерично нареди той.

— Млъквай, Фриц! — изрева червендалестият. — Крещиш като кокона!

Сетне приближи към мястото, от което бях стрелял аз. Добре обучен за убиец в Иррхас-Аббат и за ловец от Крау, аз обаче останах незабелязан, една сянка сред дърветата. Очите на червендалестия минаха точно през мен и не различиха нищо.

Той се обърна.

— Къде си, копеле мръсно? — процеди той.

— Тук съм — отговорих му и изникнах като сянка зад гърба му.

И му прерязах гърлото.

— Убийте го, убийте го! — разкрещя се отново Фриц.

— Хайде де, убийте ме, ако можете — усмихнах се подигравателно аз. Искях да ги изплаша, да им покажа с какво си имат работа.

С най-лошия си кошмар.

С Лорд на Мрака.

Единият от рицарите, който не ми бе направил никакво впечатление, се метна към мен, размахал брадва. Парирах удара му с рапирата си и забих кинжал в гърдите му. Острието от звезден метал разкъса бронята като хартия и го удари в сърцето.

Мъжът се строполи в краката ми.

Огледах останалите с мрачна усмивка и накарах очите си да почернеят напълно.

Това бе простичък номер на елфите на мрака, но много впечатляваше останалите раси.

Инквизиторът обаче остана неподвижен с изтеглен меч в ръка.

Червенокосото момче въртеше глава напред-назад, гледайки ту инквизитора, ту мен. Очите му бяха разширени от страх.

Фриц обаче бе използвал объркването му и моята битка с рицаря брадвар, за да се промъкне до моята Лерта и да вдигне меча си към гърлото ѝ.

— Дошъл си за нея, нали, демоне? — извика той и нацупеното му лице се изкриви в злобна гримаса. — Е, още една крачка и тя е мъртва.

Очите на Лерта бяха разширени от ужас.

— Фриц, това е вече прекалено! — извика Арно.

— Мълчи! — изрева Фриц.

Задуха леден вятър, който развя русите му коси.

Инквизиторът стоеше все така неподвижен.

— Хвърляй оръжията, елфе! — настоя Фриц.

Не помръднах.

— ГЛУХ ЛИ СИ? — кресна русокосият. — Хвърли оръжията!

— Както желаете — отвърнах.

И метнах кинжала си.

Улучих го точно между очите. Той успя само да изпъшка и падна назад, лишен от живот.

Арно се свлече на колене и заплака.

По бузите на Лерта се търкулнаха сълзи. С болка осъзнах, че вероятно с тези си убийства завинаги съм разбил нейния образ за красив, раним, сладък и добър елф, който е неин любим.

Най-сетне ѝ се бях показал в моята същност.

На Лорд на Мрака.

Но нямах време да мисля за това. Инквизиторът пристъпи напред, надигнал меча си, който, естествено, също бе черен.

Усмихнах му се.

И нападнах, мушвайки напред с рапирата си — оръжието, което бе толкова здраво, че бе пробilo гъстата козина и дебелия слой кожа на

Йети.

Тя отскочи от бронята на инквизитора като клечка за зъби. Без да продума нищо, той пристъпи напред и едва не ме съсече на две с огромното си черно оръжие, което се стовари като косата на Рамкар-Дамн. Със закъснение установих, че неговите оръжия не са от обикновен метал и че той се движи с лекота, които не бяха възможни за такъв меч и такава броня.

Разбрах, че съм попаднал в истинска битка, а не в кланица, в която аз съм касапинът.

Черният рицар нападна безмълвно, без да изстене, изръмжи или изохка, подобно на машина, на демоничен конструкт.

Според нашите легенди така нападаха Сталкерите на Мрака.

Беше иронично, че този човек, който на думи служеше на Томан — онзи, който озарява душите — се бе превърнал в нещо, напомнящо най-големите му врагове.

Ала нямах време да оценя иронията. Атаките на черния рицар продължаваха и макар да бях по-бърз и ловък от него, той компенсираше със сила, а рапирата ми по никой начин не можеше да пробие проклетите черни доспехи.

Внезапно той пусна меча с едната си ръка и хвана острието на рапирата ми. Сетне замахна с огромното си черно оръжие.

Направих салто назад, за да не бъда съсечен.

И рапирата ми остана в ръцете му.

Той я заби в земята, натисна я с черната си стоманена обувка и я счупи като суха съчка.

Моята рапира.

Която бе пробила кожата на Йети.

Постарах се да не изпиша на лицето си изненадата и ужаса, които изпитах. В друго време, в друг живот, щях да оценя предизвикателството от такъв противник и щях да се хвърля към него, с нетърпение очаквайки тъмните награди на великия Рамкар-Дамн.

Но сега мислех само за Лерта и това как този черен човек щеше да ми я отнеме.

Затова се озъбих предизвикателно и разперих пръстите на ръцете си. За разлика от хората и нашите светли събратя, ние, черните елфи, имаме черни нокти, напомнящи тези на риса, които увенчават иначе красивите ни, тънки пръсти.

Ако черният рицар се впечатли, не го показва.

Стоеше пред мен като зловец тотем.

От лицето му виждах само горящите му, зли очи.

Внезапно той нападна, опитвайки се да ме подсече с черния си меч. Усетих шанса си и скочих във въздуха, след което ударих с два крака профучаващото под мен острие и го изтръгнах от ръцете му.

Изревах триумфално и се метнах към него, драскайки към гърлото му.

Мръсникът носеше нещо като ризничен шал под шлема си. Ноктите на кутрето и средния пръст на дясната ми ръка се счупиха. Щях да извикам от рязката болка, но звукът заседна в гърлото ми, когато черните метални ръкавици на инквизитора се вкопчиха в шията ми.

Той ме събори на земята и започна да ме души, стискайки с всичка сила. Отчаяно задрасках по шлема му.

Онзи не реагира.

Не се изсмя.

Не се отдръпна.

Само продължаваше да души и да ме пронизва с фанатичните си, сатанински очи.

Очи като на Кракена, Великия мъчител, най-великото зло, пред което тръпнем дори и ние.

Немигащи, жестоки и всепоглъщащи.

Започнах да се давя и по устните ми изби пяна.

А очите горяха ли, горяха...

Очите?

С последни сили надигнах ръце и забих ноктестите показалци на двете си ръце право в този откачен, ужасен поглед. Забих и натиснах...

Натискът върху гърлото ми се охлаби. Черният инквизитор падна спокойно назад — така, както се беше и борел, без напрежение. Здравно закрепеният му шлем се изхлузи, вероятно охлабен от атаките ми.

Мъртвецът полегна на ледената земя и ме загледа със зеещите рани, които сега бяха очите му. Като някаква откачена икона на злото, ридаеща с кървави сълзи.

Застанах на колене и за пръв път повърнах, след като съм убивал. Обърсах трескаво кървавите си ръце и нокти в снега и станах на крака.

Нямах право, нито време да бъда слаб.

Подобно на Фриц, Арно бе застанал до Лерта, която се гърчеше във въжетата си.

Но за разлика от Фриц беше с шлем и вдигнат за бой меч.

А аз нямах кинжал, нямах рапира, нямах сили.

При все това се озъбих дръзко и отново почерних очи.

— Убих предводителите ти, момче. Дръпни се от нея — наредих с дрезгав глас.

— Няма! — изкрещя Арно. — Стой настрана от нея, демоне!

— В такъв случай — приближих го аз, — ще те сполети шестдесет и шестото от Странните Удоволствия, описани ми от жреца Камрасин в Кулата на Безбрежното Страдание. Ще...

В този момент Лерта изплю кърпата от устата си.

— Стига. Стига убийства. Той е приятел.

И двамата замръзнахме.

— Алтиарин, той е единственият, който ме защитаваше в тази група. Ако не беше той, Фриц и Жан-Клод отдавна да са ме насилили. Опълчи се дори на великия инквизитор.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Арно... — рече тя, — това е Алтиарин. Той е моят мъж.

Начинът, по който го каза, стопли сърцето ми.

Все още бях повече от Лорд на Мрака за нея.

— Ти си женена за черен елф? — попита шокиран младият рицар.

— Женена съм за Алтиарин, най-храбрият и достоен воин, който познавам — каза тя.

Сърцето ми щеше да се пръсне.

Арно свали меча си.

— Значи мога да ви оставя.

Той ме погледна и потрепери.

— Предполагам, си имал право да се ядосаш — рече накрая. — Фриц и Инквизитора, а и останалите, бяха лоши хора. Не са истински хора на Томан. Предполагам, че са хора на...

Той не довърши, а ме погледна боязливо.

Но аз довърших.

— На Рамкар-Дамн — кимнах аз, спомнил си сталкероподобния инквизитор. — Явно вашият бог не ви е освободил напълно от властта му.

— Може би не може, ако не го поискаме — каза Лерта тъжно, след което добави: — А сега няма ли най-последно някой от вас да ме измъкне оттук?

Завтекох се към нея, ругаейки се за глупостта си. След миг тя потъна в прегръдките ми.

— Да се връщаме към Планината — каза тя. — Не искам да виждам повече смърт. Ненужна, безсмислена смърт. Мама, Крау... Дори Фриц и тези хора. Дори инквизитора. Толкова ненужна смърт.

И отпусна глава на гърдите ми.

Не знаех какво да кажа.

— Ами аз тогава ще ви оставя — рече Арно. — На по-малко от ден път има село. Ще стигна дотам. После...

— Ще се върнеш в своя храм? — попитах аз, повдигайки вежди. — Не знаеш ли, че жреците не прощават никому? Казвам го от личен опит.

— Все някой трябва да опита да промени нещо — поклати глава Арно. — Ще кажа... че не е имало никаква магьосница. Търсели сме прекалено упорито, като обсебени. Попадали сме на Йети и... само аз съм оцелял, подхлъзвайки се в една падина.

Трябваше да призная, че историята звучеше... учудващо правдоподобно. А и не исках този момчурляк да се навърта около моята Лерти.

Да, знам, ставах ревнив.

— Върви тогава — казах му аз. — Може би за твоята раса не е късно.

— Може би — отвърна ми Лерта, — като гледам теб, и за твоята не е късно.

Устните ни се докоснаха, а Арно нарочно се обърна, пристъпвайки към пламъците, за да се сгрее в студената зимна нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.